

Gudmund Th. Sort. VI

H. Benizens Boghandel, Ribe.

^{Frindes}
Kort før Casars Fraab blev dette ham
bebudet af utvetydige Jarteegn. ^{og} ~~for~~ ^{for}
Maaneder før ^(de) ~~noget~~ Kolonister, der i følge ^{noget Borgers i den}
en (julisk) af Casar forelagt Lov var blevene ^{i G. grundede Koloni}
ført til Kolonien Capua for at bygge ^{hadde jærnet - for at}
Gaarde, hadde jærnet nogle oldgamle
Grave, ^{mellem} og hadde gjort det med saa meget
des større Iver, ^{som} fordi de fandt en
hel Del smaa Kar af gammelt Arbejde
ved Eftersøgning, stødte man i ^{et Hinder-} ~~den~~ Be-
^{marks} gravelse, hvor Capuas Grundlægger Capys
sagdes at være begravet, paa en ^{Bronce-} ~~Kobber-~~
tavle, der var beskrevet med græske Bog-
staver og Ord, ^{af følgende Indhold} der havde denne Betydning:

Hvis nogen lunde
faalde for
Naar engang Caesars Ben blev afdekkede,
vilde en Efterkommer af Julius blive dræbt
af Blodsbrøders
for blodsforvandles Haand, (og snart (vilde
han) blive hævet ved, at store Ulykker ramte
Italien. For at ingen skal tro, at dette er
[~~fast~~ fabelagtigt ~~og~~ opdigtet] Fabel eller Figt,
stammer Beroffingen fra
er min Hjemmelsmand Cornelius Balbus,
en særdeles fortrøelig Ven af Caesar. Nozle for
fage for erfarede ^{Caesar} Hans, at nozle Hæderflok-
ke, som han fik havde indviet ved Over-
gangen over Rubico og ladet løbe (og stry-
fe) om uden Noztere, // vedholdende vægrede
sig ved at æde og grad stærkt. Og nu-
dens han ofrede, lagde (Indvoldshyderen)

Spurinna

Spaamanden ham paa Sinde, at han skulle
 tage sig i agt for en Stare, som ikke
 vilde lade vente paa sig ud over den 15.
 Aarts. Men Natten forud for Aftod-
 dagen, syntes han dels selv, medens han
 sov, af og til, at han svavede ^{omkring} over Skyer-
 ne, og En anden Gang til andre Tider,
 at Juppiter gav ham Maanden, dels drøm-
 te hans Hustru Calpurnia, at Huset Saul
 faldt sammen, og at hendes Mand
 blev gennemboret i hendes Skød, og plud-
 selig gik Føren til Soveskammerdøren op
 af sig selv.

[Ecks]

drømte han selv, snart,
at han -

rebelede Maandtryk med
og - havde det Syn

mg+

Efter at han paa een Gang af denne Grund og
paa Grund af, at han ikke var rigtig rask,
lange havde tøvet uden rigtigst vide, om
(ikke) han (maaske) skulde holde sig hjem-
me og opsætte det, han havde foresat
sig at ^{foredrage} forhandle, i Senatet, gik han end-
elig, da Decimus Brutus opfordrede han
til ikke at ^{late-gaa forgæves} skuffe Senatorerne, der var
mødt talrigt og allerede havde ventet
lange, omkring ved 11-Tiden (ud o:) derhjem,
og et Bønskrift med Angivelse af Nord-
anlægget, der blev ham overrakt af en,
han kom ind, satte han ind imellem
sine øvrige Papirer, som han holdt i venstre

Skriftballe,

mødte,

Hand, ^{som det syntes,} for snart at læse det. [Herefter]
Saa traadte han efter at have ladet
flere Offerdyr dræbe uden at kunne skaffe
gynstige Værker, ind i Raadhuset, idet
han lod haant om Gudebrugt og spot-
tede Spurinna og anklagde ham for
en falsk Profet, fordi den 15. Marts var
kommen^t, uden at han havde lidt nogen
Mlemper, ^{hvortil} [dog sagde] ^{rigtigt nok} Spurinna, at den vel
var kommen^t, men ikke ^{forbi endnu} gaaet. Da han
satte sig ned, stillede de sammensvor-
ne sig rundt om ham under Skin-
af at gøre ham deres Oprøring, traadte dog
2 1
Cimber Tillius, som havde paataget sig Ho-

det religiøst betænkelige
stemplede ham som

til en anden Gang
greb paa
Peters Jor-Vold

litt

jog igennem

frem

vedrollen, traadte straks nærmere hen til
ham ligesom for at bede om noget, og da
han ^{gjorde en afvisende Lovestbevægelse} rystede paa Hovedet og ved en ^{et Vink med} Haand-
^{Haanden} bevægelse [skød d] bød ham vent, ^{se paa} ~~ne~~ han
[^{Skæppen} Toget] af begge hans Skuldre; da han
~~og~~ raabte: "Jeg tror du overfalder mig!"
saarede den ene af ^{Bristen i Læsen} Cascaerne ham forfra
Vuden for Strubem. Casar greb ^{fati} Casca's
arm og gennemborede den med sin
Griffel; da han saa søgte at springe
bort, blev han ^{skudt} (standset) af ^{at Læse til} et andet
Saar, ^{han} og da [havde] [bemærket] bemærkede,
at dragne Folke rettedes imod ham fra
alle Sider, indhyllede han [sin Tor] sit

Hoved i sin Klæppe, og trak ^{den} samtidig med dens Fald
 venstre Haand helt ned over ^B Skinnelæne-
 ne, for at han kunde seyne Esaa meget <sup>for at faldt med mere An-
stand</sup>
 desto vardigere, naar ogsaa den nederste <sup>med - Sækket af Kla-
derne</sup>
 Fel af hans Lægene var indhyllet. Og
 saaledes blev han gennemboret af 23 Stik, ^{i denne Stilling}
 idet han kun ved det ^{id han blev ramt af det første} første Stik ^{blev ud-}
 stødte, et ^{erect} Støn uden Ord; dog ^{er} der ogsaa
 nogle ^{le}, der ^{skriver} har ^{berettede} berettet, at han, da Marcus
 Brutus stuptede ind paa ham, havde
 sagt: Kai ó/είπρὸν; my

Kære Lucilius!

Jeg venter et Brev fra dig, hvori du ^{med:} kan
^{deler} fortælle mig, hvad nyt du har faaet at se ved din
Rundrejse paa Sicilien, og give ² mig ³ særlig sikre Op-
lysninger ^{i alle Maader} om alt angaaende denne Charybdis. Thi at
Scylla er en (ganske almindelig) viljepe, der tilmed
ikke er ^{særlig} (videre skrækindjagende) for de søfarende,
ved jeg ndmærket godt; men jeg længes efter at faa
^{en fuldstændig} Beskrivelse af
nøjagtlig Beshed om, hvorvidt Charybdis svarer til
Fortællingen. Og hvis du muligvis ^{faar indtaget det} lægger mærke der-
til (og det er, da) nok vord, at du indtager det), under-
ret mig saa om, hvorvidt den [det var] [kun [ved] af
en Vind drejes rundt i Malstrøm, eller enhver Storm
sætter] ^{Arbejdsbevægelse} kun bringes til at hvirvle af en Vind, eller

somt. de s. ikke behøver
at lade sig skræmme af,
vare bange for

om alt Uvejri i lige Høj Grad
enhver Storm drejer det Hav rundt i en lige stærk) snører dette Havdyb rundt

afkalstrøm, og om det er sandt, at alt, hvad der søges ned af (den) Kvivvel der i Strædet, (føres gennem en Strækning [af] paa mange Tusinde Passet) paa

en Strækning af flere Mile føres skjult af Sted og af St. i Strømmens Dyb
Kanter op ved Tauromeniums Skyt. (Hvis du ^{nu} giver)

mig nøjagtige Oplysninger om dette, (paa vil jeg) (være) vil jeg bagefter
være saa dristig at pålægge dig for min Skyld og anmode dig om

saa at bestige røkna; ~~at~~ at dette ^{Bjerg} fortæres og lidt efter lidt synker, er der noget ^{le}, der slutter Prejaf, at

det engang plejede at vise sig for de søfarende i større Afstand. (Føle behøver ikke at skrive sig fra,

at) Bjerget tager af i Højde, (men) (det kan komme af, at) Ilden bliver svagere og udelynges med min-

forst

Det kan godt være, at dette er Tilfældet, ikke fordi =, men fordi =

er blevet

der Voldsomhed og i mindre Mængde, medens ogsaa
om Jagen Røgen af samme Grund er mindre stark.

Jagen af Felene er imidlertid utrolig, hverken, at
et Bjerg, ^{som der hver Dag toves paa} naar det daglig fortæres Jag for Jag, for-

mindkes, eller at en Gld ikke vedbliver at være
lige stark, fordi den ^{oder bort af} nærer sig af, Bjergst selv,

men brænder og efter at være opstaaet i en eller anden
underjordisk Fal og ^{fuld}finder sin ^{holtes vellykke ved andre Stoffer}Søde end ^{selv dette selv}Søds end

i Bjergst, og ^{for}at ^{den} (dette) den i dette / ikke søger sig
Naring, men blot har en Vej; / dette ikke byder den

Naring, men blot Gennemgang.

Hed Hilsen,

din Seneca.

Glden

medens

my

Opstod som A. var paa at falde over

Medens Alexander knebde Farcios, som han

[end] havde erfaret endnu ikke var gaaet over

Evfrat, sammendrager han alle sine Tropper ^{allevegens fra}

for at gaa med sin hele Slynke til den Kamp ^{for mig - at fejte det store}

der skulde [være] afgjorende for en saa stor Strig. ^{spil}

Naren var just paa Vej gennem Troggen, der er ^{hvis Belyggelse man ser}

mere rigt paa Smaaflækker end paa store Stæ

der. ^{rummede det Land} Følgang [aa der der, den By, der engang

[var] var Midas's berømte Kongesæde; Byen hed

der Gordion og ligger ved Sangariosflodens [Bred

der] i lige stor Afstand fra det pontiske og

det kilikiske Hav (det sorte Hav og Middelhavet).

^{efter at have forvundet Byen blev overgivet sig trods A. var}
Alexander [bræddet] ^{bræder} efter at have underlagt sig By

en ind i Jupiters Tempel. ^{Her fik han Guld paa} [Han fik] den Konge

hvorpaa havde kind

efter ubestridt Overlevering

[at se], som ifølge alle Beretninger skulde have

baaret Gordios, Midas's Fader, ^{men som} (skönt den) aldeles

i Udskyndelse

ikke/var forskellig fra de (mere) simple, som

mindelig brugte man i Almindelighed, ^{men var meget} ser anvendte; men den havde

et mærkeligt tag, ^{tilendest} der som var bundet til

sig selv

ved flere Stunder, der var indviklede i hver

og delgte Knagtrængers andre, saa at man ikke kunde se Sammen-

slyngningerne. Ja nu Folk der i Byen for-

stred, at Oraklet havde givet det Svar, at

den ^{udredte den uløselige Kn.} som løste Stunder, der ikke var til at ud-

rede, vilde blive Herre over Asien, fik han ^{løste ham sig godt af}

Lyst til at opfylde det Orakelvar. ^{Omkring Konge} (I Kongens

^{et stort} Følge var) der baade mange Tryggere og Makedonere, ^{in their back of Fræ og of M.}

^{af hvilke hine var i spædt Forventning} (og de første vendte nu spændte paa Ud-

faldet, mens de sidste var bekymrede ^{over} paa Grund

af Kongens ubestemte Lovtillid; da nemlig ^{Konungens Tænde} Skrude-

rækken var saa ^{besked} ^{smøret til} forsamlet, at man hver-

ken kunde regne ^{ud} (eller se sig til, hvor den Sam-

menstygning ^{begyndte} eller hvor den blev af,

^{hvorde hvide} ^{At sig} ^{de} ^{løsning} ^{derof} ^{indlygt} ^{den} ^{Bestemning} var de, da ^{Alexander} Shang gav sig i Lag med at løse Skrude-

den, ^{bevist} ^{bekymret}, for, at hans Forehavende ^{det} ^{mislykkede} ^{et}

ikke skulde lykkes, hvad der vilde være et

daarligt Varsel. Efter at han lange ^{forge-}

^{svide} ^{ved} havde slidt med de skjulte Skruder, sagde

han: ^{hvaaden}, hvorpaa de løses / gør intet til Dagen,

^{hvorpaa} ^{hans} ^{med} ^{et} ^{Styg} ^{af} ^{et} ^{Sværd} ^{spredte} ^{a. l.} ^{og} ^{saaledes} ^{over}

og ^{ved} ^{efters} med Sværdet at sprænge alle Pæmmene

enten omgik eller opfyldte han Drakelovet.

Konungens Tænde

ud Synes hjælp

og

blev et

var. i blive udlygt som

ingenlunde lange

ny

Maa vi ikke beundre *The fra Kyrene*
Beundrer vi ikke Kyrenæikeren Theodoros,

ubetydelig

er ikke ukendt Filosof? Ja (nemlig) Kong Lysimachos bruede [ham med korsfæstelse] denne

Hand med korsfæstelse, sagde han; ^{den Slags} De kysse
^{gudelige Skræmsler} helige Ting kan du ^{dem der} brude andre, dine Hofmand,

bare

med; Theodoros er lige glad, enten han raad-

ner nede i Jorden eller ^{oppe i luften} svævende højt oppe. (Dg)

(Jed denne Udbalelse af ham mindes jeg

om (at mene, at der bør... {o:}), at jeg (mener, jeg) og

saa bør sige noget om ^{Jorfæstelse} Begravelse og ^{Gravlegning} Jordfæstelse
se (at alle hvortiden jeg mener ^{at Spørgsmaal, der ikke er svaret af sig selv}), en ikke vanskeligt Sag,

^{naar man har erkendt det} navnlig (paa Baggrund af det,
^{naar} man [tilmed] kender, det, som vi for

om

lidt siden sagde ^{manglende Bevidsthed} [Bevidsthedens] Tab. Hvad

nu Sokrates mente herom, ser man tydeligt

i den Bog, i hvilken der berettes om hans Fald
og [som] hvorom vi allerede (tidligere) har talt
saa meget. Ja han (nemlig) havde talt om
Sjælens Udbødelighed, og hans Fødselstid alle-
rede var nær forestaaende, blev han spurgt af

Striton, hvorledes han ønskede at blive begra-
vet, ^{hvortil han svarede}

(og svarede saa): "Megen Umage har jeg, sandelig

Venner, spildt til ingen Nytte. Thi jeg har
ikke faaet vor gode Striton overbevist om, at jeg

wil svare bort herfra og ikke lade noget af

^{mit Væsen} mig tilbage. Men alligevel, Striton, ^{maa du gøre det} hvis du

kan indhente mig, og ^{traffer paa mig} hvis du kan faa fat paa

mig etsteds, ~~da~~ ^{maa du} begrave mig, som

du selv synes. Men, bro mig, ingen af jer

Forbæffelig sagt, dette, ^{hørved} han overlod det hele til sin Ven og tydeligt Snokvæde

^{kunne} vil indhente mig, naar jeg er gaaet bort herfra! Det var en forbæffelig Udtalelse af ham, idet han baade tilbød sin Ven ikke at bryde sig ^{noget} som [noget af] al den Slags og ^{tydeligt} bade, at han heller ikke selv gjorde det. ^{(, som grovere} Piogenes ^{var poldrommer)} og som (idet han) vel havde den samme Mening, men som ^{udtrykte sig} ^{plump} ^{mer eller mindre} ^{sagde} i en skuffere Form (og) befalede, at ~~han~~ ^{man} skulde ham man skulde henkaste ham ubegravet. ^{Hertil} ^{Da} Da sagde hans Venner: „For Fugle og vilde Fjere?“, „Nej, for ingen Maade“, svarede han; „nej, i skal lagge en Støp ved Siden af mig, for at jeg kan gage dem bort med den!“ „Hvorledes vil du være i Stand til det?“ spurgte de, „At du vil jo være uden Bevidsthed“, „Hvad kørn det

saa gøre mig, om de vilde ^{flange i} gøre sønderliden mig,
naar jeg er uden Bevidsthed. Det var var forbrif er
feligt sagt af Anaxagoras, naar han, da han
laa for Føden i Lampsakos, paa sine Venners
Spørgemaal om, hvorvidt han gerne vilde føres
til sin Fæderestad Klazomenai, hvis der handte
noget, sagde: Det er aldeles ikke nødvendigt, thi
der er alle ^{ge} ^{for} ^{lyge} langt til Underverdenen. 7

Gennemsyn saares.

V
Omfattende, af forsamlede Fædre, [unagteligt ikke saa tidligt, - som
er sket] senere, end Statens ^{Tare} vanskelige Forhold
kravede det, saa er vi dog endelig engang blevet sam-
menkaldt, hvilket jeg for mit Vedkommende forlang

ke hver Sag, da [jo] jeg jo saa, at en skændig Krig
imod [vort] Aldre og Skrner, imod vort Liv og ^{gods} vore
Formuer af den et ryggesløst Menneske ikke forbe-
redtes, men allerede fordes. Hvorfor bliver vi ^(2 1) altsaa,
naar Antonius ikke bliver? Hvorlange skal en
saa farlig, en saa gruelig og saa skændig Krig afvendes
af en Privatmand paa egen Haand? Hvorfor tra-
der ikke ans Statens Myndighed snarest muligt
til? Hvorfor ^{tillægges der dem ikke en ny o. Godkendelse} kommer der ikke snarest muligt her-
til en offentlig Beslutning? Den unge ^{de} Casar
samlede [Indrustede] med utrolig og ^{##} ligefrem ^{##} guddommeligt
Forsand og Fygtighed den Gang, da Antonius's
Raseri flammende brjød, og da man frygtede hans
skrakkelige og ^{blodige} ulykkebringende Tilbagevenden fra Brun-

Hvad venter altsaa vi paa,
naar et ikke venter?

lip i det Øjeblik da

disium, uden at vi ^{hvorhen} enten forlangde det eller tænkte
paa det eller kan meget som ønskede indogaa blot
ønskede det, fordi det syntes umuligt, en over-
ordentlig stærk ^{saadanne uovervindlige} Hær af disse gamle ²øvervunde ³in saadan Slags
^{de udgjorde Soldater} lige ^{satte s. F. ind paa Statens Fødsel}Strigere og anvendte sin ²Fadrenærvs ^{nu}til at
redde Staten. Omgæng ³vis ²livstake kan ydes ham saa
stor Gengæld, som det bør sig, ^{bør}maa vi dog mere ^{der skyldes}
den størst ^{me}mulige ^{mod}Taknemlighed ^{til}ham,
vores Sind kan rumme. Thi hvem er ^{vel}saa wi-
dende om Forholdene, hvem tænker ^{det almene Vel}saa lidet
paa Statens ^{hvis}Årliggende, at han ikke indser,
at ^{hvis}Antonius ^{hvis}hans] fra Brundisium med de
Tropper, han mente han vilde faa, ^{hvis}kunne være
komme^t til Rom, hvad han jo ^{hvis}bruede med,

han ikke have undladt nogen Slags Grusomhed
ville have bragt alle ophængelige Værker af Grus-

Ikke saad: - da han
for os:

sin Gæstevens Hus
for en anden Maade

stankede op paa
hans Kustrans

hvide faaet Blod paa Tænder
var kommen

hæslige Undergang
være sket

somhed i Anvendelse? Han lod jo i de Hus, hvori

han tog ind i Brundisium / ^{de gæstev} fortreffelige Mand og

^{fortreffeligste} udmærkede Borgere (mygde) ^{stode ned} slaa ihjel, og man paa-

stod for viet, at med Blodet af dem, der døde

for Fodderne af ham, var Kustrans strængt

blevet oversprøjet. Naar han efter at have

beundlet sig med denne Grusomhed kom meget

mere vred paa alle os, end paa dem, som han

havde ladet nedhugge, hvem af os eller hvilken

god Mand overhovedet vilde han saa vel have

skaanet? Og ^D denne Ilykke befriede Caesar paa

egen Haand (det kunde ^{nemlig} ikke ske anderledes)

Staten først, og hvis han ikke havde været født ^{her} i

som Folge af

^{vor} denne) Stat, vilde vi ved Antonius's Forbyrdelse ingen

Stat have længere mere. Saaledes skønner og

det er min faste Overbevisning
saaledes antager jeg, at hvis ikke ^{den ene} (en) ung Mand

havde forhindret det gale Menneskes ^{hint} Angreb ^{Tilløb}

^{vildt, blodtørstigt Hensigt} og oprydtlige Forsøg, vilde Staten være gaaet at

deles til Grunde. Og denne unge Mand bør vi

^{dans} ~~den~~ fag i fag, Hovslede Fabre (- thi nu er vi for

første Gang kommet sammen saaledes, at vi tak-

ket være ham kan sige frit, hvad vi mener),

hildede Myndighed, saa at han kan forsvare

Statens Vel, idet han ikke blot ^{af sig} selv har taget sig

det paa, Emancipen ogsaa har faaet det bebroet af

as.

er tydeligt

er min Overbevisning

lagt Grund

offentlig Godekendskab

Adriaterhavet

erklærer

Udgynder:
at det er Tolmey, der blev lagt
ham til last, og som - , at
digt og en Udgivelse
Meykeke

Sandheden

Genimod Slutningen af Aaret 8 e. Kr. ^{F. sejlde}
 et Skib over Adriaterhavet mod Korinth med fige-
 ren Ovid om Bord, som Augustus havde befaleet at
 gaa i Landflygtighed. Hvorfor Augustus havde
 gjort dette, er ikke rigtig fastslaaet. Ovid ind-
 rømmer selv, at der er to Beskyldninger, der har
 styret ham i Forbalede, idet den ene hider
 paa et digt, den anden paa et Fejlskriv; men me-
 dens det næppe kan bevises, at det har været
 lagt ham til Last, at han ved at udgive det
 uskyldige Digt, ^{illegalt} som bærer Titelen Kærlighedens Brev
 havde ^{medvirket} skadet Augustus Beskræbelse for at forbedre
 Sædvaner, har endnu ingen hidindtil kunnet finde
 noget sandt om den anden Beskyldning. Man siger

blot selv dette, at han ^{af Hænsent} uforvigtigt har set noget,
som han ikke burde have set, og at August i høj-
ste Grad forbørnet derover først kaldte ham i de
skarpeste Ord og dernæst fordonke ham til Land-
flygtighed som Straf; men [at] han haaber, siger
han, at han, da han ingen Forbrydelse har begaaet,
engang, naar Kejsersens Vrede er mildnet, vil faa

Lov til at vende tilbage til sit Fædreland. Dette
Haab skuffede ham dog; thi da han var kommen
til Tomi som ligger paa Sorthavets ^{størst} vestre Bred,
maatte han i denne ugæstmilde Egn, ^{hvor man aldrig} der altid gjer-
des usikker ved ^{kanke vide sig tryk for} narboende halvvilde Folkeslags Ind-
fald, henleve Resten af sit Liv, skilt fra sin ind-
ligt elskede Hustru og sine dyrebare ^{Haar} Fødder.

I dette Haab ble han dog
skuffet

en By

Konstabe - andet bost

sort er der da vel i²⁰
for er det mærkeligt, at Manden, der var vant til
Italiens milde Klimat, det overdådige Liv i Rom

endelig

Omgang med - Henneke forfinet Leveris, var misfornøjet med sin Skæbne?
overordentlig - paa Vers Derfor ^{jammer - over} beklager han i sine poetiske Breve, som han

i disse Aar sendte til Rom og lod udgive, stadig
sin elendige Lod og taler med sine Venner, som

den han skrev i Breve -
med Overtskrift

Brevene er rettet ^{de} til, at om, at de ved deres Ven-

ner skal opnå ^{Benedigning} Tilgivelse for ham, af August, ^{hos}

saa at han, ^{kom om} hvis han ikke tillader ham at
vende tilbage til Rom, i det mindste giver ham

Lov til at flygte til et ^{mindre best} blidere Forvingssted.

Allerede dengang var der dem, der var ^{fulde Løse ved} borte
af Figlerens evige Klager og af demne ^{anferte dette som en Løse ved} Grund

laetede de figle; ^{men} imod deres Fabel forsvare
han sig ombrent med disse Ord:

7 [selv]

Jeg hører, siger han, at der er nogle ^{te} mine
[Sange] figle misager, fordi Meningen i dem hele
Tiden er den samme: Jeg hører, siger de, ikke om andet
end sa mange [Ally] Ubekueligheder og Farer, jeg om-
^{spændes} gives af til alle Sider; jeg beder ikke om andet end
om at komme til at bo et Sted nærmere ved Rom.
Jeg vilde ønske, der ikke var andet at udsætte paa
dem (der ikke kunde lades andet ved dem); thi intet
er mere undskyldeligt end denne Fejlf. Saa lange
jeg var glad, var (ogsaa ² min ¹ Sang munter) mine
figle ogsaa muntere; nu, da jeg selv er sorgfuld,

er mine ^{stemmet ud dog Tid} Digte langindige; begge dele passer, hvor
til sin Tid. Ø Hvad andet skal jeg skrive om?
Hvad andet skal jeg bede om? Skønt jeg siger
et og det samme saa mange Gange, ^{gør} har mine
Ord dog ingen Virkning. Eller skulde jeg maa-
ske kun rette mine Bønner til ^{en enkelt} (en) af mine
Venner, for at Læsere ikke so Gange skulde
finde den samme Følelse? Tilgiv mig! Jeg
hilsaar advent, at mine ^{Stemmer og mine Digte} Profes Ry er mig af
mindre Betydning end min Følelse!

Mening

uf.

Da Kejser Julian, efter at han i Aaret 363 e. Kr. f. ved et pludseligt Angreb fra et persisk Baghold var blevet alvorligt saaret med en Rytterlanse, var blevet bragt tilbage til Lejren, (plejedes han ved Lægenes Hjælp) kom han under Lægebehandling. Snart efter, da Smerten en kort Stund var ^{delvis} stillet, og han havde op-hørt at frygte for sit Liv, forlangte han Vaaben og en Hest, for at han ved atter at vise sig i Slaget kunde genoprette sine Folkes Til-lidsfuldhed; men da hans Strafter ikke kunde ^{svare} rigtigt slaa til for hans Vilje, og Blodet strømmede ud af Saaret, laa han lange ubevægelig ^{en Tid} hen. Og da han fik at vide, at det Sked,

hvor han var bleven saaret, ^{signet} hed Phrygia,
opgav ^{opgav} miledede han alt Haab om at beholde Livet;
thi paa et Sted af dette Navn havde Spaamændene
engang ^{forudset} spaaet ham, at han skulde dø. Mens
imidlertid Soldaterne kæmpede med ubroly Gæse
for at have hans Fald, tilbødte han selv
sine sorgfulde og nedbøjede Venner, der stod om
hans Leje i Feltsherretallet / ombrent med disse Ord
Nu er, mine Venner, det Tidspunkt kommet,
da jeg skal forlade Livet, ^{hvilket jeg med glæde} og det giver jeg som
^{den de de. thi paa et høit og forlangende tillyg giver det}
en vederkæftig Skyldner gerne tilbage til Na-
turen paa dens [Forlangende] Krav, da jeg ^{er}
^{F. leve er lidd oplyst om} vel kendt med Filosoffernes [Mening] Paastand
om, hvor meget lykkeligere Sjælen er end Legemet

og menner, at ^(H: over hver ofte) se ofte, som der gives ad Sejlighed
til at ombytte en ringere ^{stand} Tilværelse med en bedre
^(vi snarere bød) bød vi snarere glædes end sørge ^{ligesom jeg} [og] ogsaa
^{har lagt} lægger Mærke til, at Gudene [ofte] under
tiden skænker de frommeste Mennesker For-
den som den elvære Belønning.

har skænket
ved at lade finde G. lige-
som har belønnet dem med
den højeste Gave

Og jeg angret ikke mine Gæringer, og jeg angret
ikke ved Mindet om nogen [Skandighed] skamme-
lig Handling; saavel da jeg levede forvist i Mørket,
som efter at jeg havde ^{overlæget} tiltraadt Kejserverdy-
heden, ^{da vil jeg have skænd} bevarede jeg, ^(menner jeg) min Sjæl ugle-
det som udgaaende fra himmelske Slegtringe,
^{bragte min Herkomsagt med Hæder} idet jeg baade regerede mildt i Fæden, og kun
begyndte Strig efter først [at] omhyggeligt at

Jeg er hverken misfornøjet

Tornedrelse

har jeg

det med den belagtede
himmelske

ndov

overbente

gaar bort

har gjort

pa en glansfuld Virksomheds Bane

Der er nemlig lige meget Grund til at kalde den Mand for en og for en og den, der

have ^{ogjet} ^{Mulighedens} underrogt alle ^(Grundene). Thi idet jeg harde

den adskuelse, at den, der regerer retfærdigt, aldrig

(maa) have Borgernes Lykke og Vel for Øje, har jeg

som I ved, altid været mest tilbøjelig den rolig-

ste Fremgangsmande, ^{og holdt mine Regnings-handlinger for} og al Vilkaarlighed, en

^{at de} Fordærelse for ^{den uoplyste} Forholdene og Sædnerne, har jeg

fjærnet fra mine Handlinger. Og jeg takker

Guddommagden, fordi jeg ikke dør som Følge

af hemmeligt Forræderi eller Sygdommes lang-

varige Pinser, men faar denne Udgang af Ver-

^{pa en saafuld Bane} den midt punder alle disse berømmelige Bedrifter

Thi (egtl. den er, som) det er lige saa frygtsonst og fejgt

at fly for Jøden, naar Jøderne sender den, som

at laages efter at dø, naar ^{det ikke skal være sand} man ikke skal dø.

Hvad Valget af en Efterfølger angaar / her jeg for- ^{for} Men
sigtigt, for at jeg ikke enten ved Uforetandighed af Tanvare
skal forbigaa en værdig eller udvælge den, jeg
^{regne for velværdig}
mener er passende / egner sig dertil, for ^{hansen} ved at
udnevne ham, hvis I selv foretrak en ^{maaske} foretrakker
anden. Men som en god Fostersøn af
Staten ønsker jeg, at I maa finde en
god Styre efter mig."

my